

AMOR INFINIT

NOIA:

Em dic Elena, tinc 13 anys i m'agraden molt les pel·lícules, les novel·les i les cançons d'amor.

Sempre he somiat a poder tenir una història d'amor com les de les pel·lícules o els llibres. En alguns, s'expliquen els sentiments dels qui s'enamoren i no són correspostos, i dels qui, simplement, s'enamoren bojament d'una persona en secret.

A mi, em passa això, estic bojament enamorada d'en David en secret, que és el meu millor amic. No puc evitar somriure en veure'l i quan em parla sento papallones a l'estómac. Cada nit abans de dormir penso en com podria dir-li el que sento o si és una bona idea dir-li-ho, ja que podria espatllar la bona amistat que tenim.

Els meus sentiments creixen cada dia més i comencen els dubtes: "I si li agrado?" o "I si no li agrado?" Estic feta un embolic de sentiments, però d'això mateix es tracta l'amor, no?

No puc continuar així i he decidit demanar consell a les meves amigues. M'han dit que no faci res ja que, com havia pensat, podria espatllar el que ja tenim, AMISTAT. Aquesta paraula em fa mal si ve o fa referència a la persona de qui estic completament enamorada.

He decidit aguantar una mica més i així ho he fet. He pensat que en algun moment aquests sentiments canviaran o es dirigiran a una altra persona. Però per mala sort, això no passa. Les meves amigues m'han dit que m'oblidi d'ell perquè, segons elles, jo he canviat molt des que m'agrada aquest noi que té aquets ulls tan blaus que m'hipnotitzen i em deixen sense alè.

NOI:

Sóc en David: Sento que alguna cosa ha canviat en l'amistat que tenim l'Elena i jo; no sé exactament què, però ha passat. Desitjo que no s'hagi adonat que estic enamorat d'ella en secret. Cada cop que estic amb ella sento quelcom que no em deixa parlar i només somric com un idiota sense pensar, per sort ella em retorna el somriure i sóc feliç com ningú. També sento que quan la veig tot en mi canvia, de sobte ja no és la gravetat la que em sosté, sinó ella; no importa res més; faria qualsevol cosa; seria qualsevol cosa per ella. No havia sentit això per ningú en els meus 13 anys de vida.

Espero que algun dia li pugui dir el que sento per ella. Tinc por que em pugui dir que ella no sent el mateix per mi.

Pot estar molt lluny dels meus ulls però no dels meus pensaments, no puc pensar en una altra cosa que no sigui ella i els meus sentiments cap a ella.

M'enamora el seu somriure deixant lluir les seves dents blanques i perfectes, els seus ulls blaus com el cel i la manera com fa les coses, amb cura i suavitat.

Els anys han anat passant i el meu amor cap a ella continua present, sense adonar-me'n ja som al final de l'Institut i, per tant, hem de marxar cadascú a la seva Universitat.

Amb l'Elena, no hem parlat de la Universitat i jo no sé a quina anirà ella.
Al principi de l'estiu vaig pensar: "Ja és hora d'oblidar-me d'ella i centrar-me en altres coses més importants", però sabia que això no seria possible.
Durant l'estiu ens hem vist molt, hem quedat gairebé cada setmana i, quan només quedava una setmana i escaig per acabar l'estiu, vaig decidir oblidar-la per complet ja que portava enamorat d'ella 6 anys.

NOIA:

Ja sabia que en algun moment el destí ens retrobaria, només calia esperar.
Quan seria? No ho sé. Potser més endavant?
Vaig decidir que quan el tornés a veure li faria un gran petó als llavis; no podia esperar més.

En entrar a la facultat gairebé se'm para el cor; allà es trobava el meu estimat David.
Com que està sol m'hi acosto decididament i, tal i com tenia planejat, el beso.
Ell es queda perplex. La seva mirada ho diu tot. Ell també m'estima.